

Jeg hader voldsfilm – fortæller Richard Donner

Jeg ser somme tider dybe, tankevækkende film, der ryster mig og gør mig deprimeret. Men ret beset, kan man jo bare tænde for TV-nyhederne, så får man al den depression, man kan ønske sig, helt gratis. Mit mål er at lave underholdning, jeg elsker at underholde, og jeg elsker at blive underholdt. Og jeg elsker en lykkelig slutning.

– Fortalte Richard Donner, instruktøren bag bl.a. *Tegnet*, *Superman*, *Ladyhawke* og *lommetyven*, *Goonierne* – ved den danske premiere på hans seneste film, *Dødbringende våben*.

Jeg havde længe ønsket at lave en actionfilm. Men ikke en blodig voldsfilm, som det er typisk for tiden, det kan jeg ikke døje. *Dødbringende våben* er for mig ligesom en gammeldags western. Tag slutopgøret mellem Riggs og Joshua. Det er en rigtig slårkamp ligesom i slutningen af *Red River*, som jeg studerede grundigt. Det slutter med tre stød, to højrekryds, et venstrekryds, sådan! Ingen karate, men god gammeldags slå-på-torsken.

Slåskampen er også Riggs' kamp mod sig selv. I begyndelsen af filmen er han selvmordskandidat, han værdsætter ikke livet, hverken andres eller sit eget. Men han udvikler sig, og det giver substans. Det er denne substans, der fik mig til at lave filmen. Politifilm, buddy film osv. er jo lavet en million gange før, men i vores historie er der udvikling, menneskelighed, sårbarhed i personerne. Og masser af humor midt i action'en. Det er ualmindeligt og forklarer, hvorfor filmen er blevet en kæmpesucces.

I USA – jeg ved ikke om det gælder herovre – er det damen, der bestemmer hvad man(d) går i biffen og ser. Kvinderne kan ikke lide vold, men de kan godt lide action. De kan også lide Mel Gibson: da min kone hørte jeg skulle lave film med ham var hun utrolig god ved mig i flere uger! Men filmen skal stadig være god, have substans.

Derfor er Riggs heller ikke en ny Rambo.

Rambo er en ren tegneseriefigur. Og filmen har intet Vietnam-tema, selv om både helte og skurke er krigsveteraner. Det kunne have været en fiktiv krig, meningen er blot at begge parter har den baggrund, så de kan mødes som ligeværdige modstandere. Med den fælles baggrund har de også begge muligheden for at blive good guys eller bad guys, så det er deres personlighed, der afgør, hvad de bliver. Hvis man tolker Vietnam ind i det, så er det en fejl. Manuskriptforfatteren er en 21-årig student fra UCLA's filmskole, Vietnam er jo historie for ham. Og jeg har for meget respekt for lidelserne derovre til at udnytte det på den måde.

Personerne er trænede mordere, og vi havde en rådgiver på, som er tidligere lejesoldat og nu har en skole for antiguerrillakrig. Mel (Gibson) og Danny (Glover) trænede våbenbrug i fire uger før optagelserne startede, de kunne det hele på rygmarven, så det ikke distraherede deres spil. Mel bruger en Barette, som han til sidst kunne skille ad og samle igen med bind for øjnene, og han kunne skifte magasin i fuldt firspring og alt det der. Så hans dygtighed er ikke et filmtrick, faktisk havde vi to "dødbringende våben" som konsulenter under optagelserne. Alt hvad man ser i filmen kan lade sig gøre.

Noget andet er så at filme det. Det kræve-

de et enormt forarbejde. Vi lavede mange ting, som aldrig er set før. Hver indstilling i de hurtigt klippede actionsekvenser var planlagt i detaljer, det var enormt kompliceret og af og til ikke engang nok. Så måtte vi alligevel improvisere.

Det gør man tit, improviserer. *Goonierne* begyndte i manuskriptet med en præsentation af hver af ungerne. Men under optagelserne så vi på gaden en ung dame midt i trafikken med biler, der strøg omkring hende. Og så fandt vi på indledningen med forbrydernes flugt fra fængslet, hvor bilerne for fuld fart passerer omkring en dame midt på gaden, ren stumfilm-komik.

Steven (Spielberg) – som producerede *Goonierne* – fandt også på en masse ting. Han er altid fuld af ideer. For nogle år siden købte jeg en svingdør på auktion og byggede den ind i mit hus. Mens Steven lavede *Amazing Stories* kom han og Amy (Irving) til middag, og jeg lovede at instruere en episode, hvis han fandt på historien. Da de var på vej ud gennem svingdøren, fortsatte Steven hele vejen rundt og kom ind igen – med historien – om en svingdør!

Løvrigt kommer der en *Goonierne* nr. 2, men ikke instrueret af mig, de unger tog ti år af mit liv. *Ladyhawke* og *lommetyven* var mit livs bedste kærlighedshistorie. Jeg giftede mig med produceren! En pige, altså! Jeg elsker den film, men det er umuligt at lokke folk ind at se kostumefilm. Nu går den godt på video og folk siger, hvorfor så vi ikke den i biografen? Ja, hvorfor gjorde I ikke?

KS

Tv.: Richard Donner instruerer Mel Gibson.

Øverst t.v.: Rogers 50 års fødselsdag i familiens skød – Danny Glover, Darlene Love (tidl. rocksanger hos Phil Spector), Ebonie Smith, Traci Wolfe og Damon Hines.

Øverst t.h.: To selvmordskandidater – Mel Gibson og Michael Shaner.